

Om en dansbana i Svartskatan.

Det har dansats en hel del i Ersnäs under årens lopp. Och Ersnäsborna har dansat i grannbyarna. Mycket roligt har man haft och en hel del bråk har förekommit. Det var inte alltid ”utbyes” var välkomna – varken här eller där.

Det mest kända dansstället var hos Lubben. Det hette Hagalund och drog till sig dansanta från byarna häromkring. Artister och musiker kom även från mer avlägsna orter. Bröderna Öst spelade hos Lubben och Harry Brandelius var där och många många andra. Och ”Negern Jackson” var en attraktion. Vad han gjorde vet jag inte. Om Lubben och hans Hagalund har det tidigare skrivits en del i Ersnäsbladet och på hemsidan.

Litet längre bort efter Klubbvägen låg Mygggliden. Det har sagts att Gustav Pettersson och Lubben drev det tillsammans. Men möjligen var Gustav ensam om projektet. Och kanske spelade han själv.

Ett litet numera mindre känt dansställe låg i Svartskatan vid stranden nedanför nuvarande Svartskatavägen 385. Det drevs endast något eller några år i slutet på 1940-talet av Helga Nordberg och Gustaf Solming. Företaget knäcktes av dåliga somrar, kostnader för vakter, försäkringar m.m.. Dansbanan såldes och flyttades därifrån, ovisst vart.

Utöver scenen och dansbanan var där också några kurar. I dem kunde man köpa varm korv, lotter, kaffe samt karameller bl.a. kola - Dixi och Rival. Eller skjuta prick och vinna någon liten sak – förutom ära och berömmelse. Jag tror att många med mig minns just scenen från den tid när vi badade ”nedi Nordbergs”. Men vi förstod nog inte vad den tidigare hade använts till.

Orkesterns kur, scenen, blev alltså kvar på stranden och användes när man tvättade. På golvet i kuren stod en vattenvärmare och på bakväggen var det en dörröppning genom vilken man gick ut till bryggan för att skölja det man hade tvättat. Det var inte bara familjen Nordberg/Solming som tvättade där. Det kom också dit folk från grannskapet. Alla hade behov av att tvätta och somliga brunnar sinade på sommaren.

På 1940-talet började allt fler att skaffa sig bil och tog sig till Svartskatan med den. Men många cyklade och från Måttsund rodde man helt enkelt tvärs över fjärden till Svartskatan. Tänk att en stilla kväll få ro över fjärden, dansa någon timme och sedan ro hem i den ljusa sommarnatten! En av mina sageskvinnor har berättat om just dessa roddturer ”och en gång simmade en orm längs med båten”.

Det var ganska bra badstrand där nere och kommunen ville senare köpa ett område för att anlägga en badplats. De som ägde området ville dock inte sälja. De tyckte sig ha haft nog med trafik över tomten och nog med busiga barn och ungdomar. Ett nöje på den tiden tycks ha varit att smeta koskit på flickornas cykelsadlar. Detta uppskattades inte av dem som skulle cykla hem efter badet. Och när sadlarna torkades av med tidningspapper och annat som man hittade så blev det också ett nedskräpningsproblem av det hela.

En kommunal badplats iordningställdes senare vid Ahlkvists litet längre bort i Svartskatan.

Och vem spelade på danserna? Swingers? Stumblings? En gång började det gå åska och saxofonisten, som möjligen hette Sundén, utbrast: Oj, oj, oj! O jö som hä freu o bana pa Hersiläte! Alltså: Oj, oj, oj! Och jag som har frun och barnen på Hertsölandet. Möjligen tillhörde han Stumblings.

The logo for 'The Stumbling Band' is displayed in a stylized, bold, black font with a white outline. The text is set against a light gray background. The words 'The Stumbling Band' are written in a cursive-like, slightly slanted font. A thin horizontal line is positioned above the text.

The Stumbling Band